

Mijn favoriete boom: *Sequoia sempervirens*, de kustredwood

Een verhaal schrijven over mijn favoriete boom is nog niet zo makkelijk, want ik vind veel bomen interessant, mooi om te zien en de moeite van het planten waard.

Mijn favoriete boom moet voldoen aan twee eisen. Het moet een hoge en/of dikke boom of hoge heester zijn, ik ben niet van het bonsai formaat. Het moet een exoot zijn, dus niet veel voorkomend en wat vorstgevoelig. Waarom een exoot? Ik ben al bijna dertig jaar lid van de Nederlandse kuuipplantenvereniging, de leden daarvan kweken en verzamelen voor ons klimaat gevoelige gewassen.

Waarom een exoot? Dat is heel simpel, ik ben al bijna dertig jaar lid van de Nederlandse kuuipplantenvereniging, de leden daarvan kweken en verzamelen voor ons klimaat gevoelige gewassen, vandaar mijn voorkeur.

Sequoia sempervirens

Waar ik al jaren en jaren van onder de indruk ben en waar ik echt gek op ben is *Sequoia sempervirens*, de kustredwood. Niet te verwarren met een *Sequoiadendron giganteum*. De laatste is ook interessant, wordt ook hoog, heel dik en als je een volwassen exemplaar ziet, dan raak je onder de indruk. Die zou mijn favoriet kunnen zijn, maar die vind ik minder exotisch; je komt die in ons land vrij veel tegen, in tegenstelling tot de kustredwood.

De *Sequoia sempervirens* is dus mijn favoriet! Je ziet de conifeer niet veel aangeplant, wat te maken zal hebben met de vorstgevoeligheid en vooral de onbekendheid.

We waren in augustus 2011 met een grote groep NDV-ers op de *Sequoia*-farm in

Nettetal-Kaldenkirchen in Nordrhein-Westfalen (Duitsland). Ik vond het geweldig: daar stonden ze dan, de coniferen die tot de hoogst groeiende boomsoort van de wereld behoren.

Als je die reuzenbomen in de Verenigde Staten hebt gezien, spreekt het park in Kaldenkirchen je nog meer aan omdat men daar onderzoekt of die joekels ook in Europa goed willen groeien.

Kustredwood in Nederland

Ze kunnen in ons land goed gedijen, maar in de eerste jaren moeten ze wat worden toegestopt, zeker in mijn woonplaats in het noorden van het land. In 'Boomspiegel' (nummer 15) van F.J. Fontaine lees ik dat de *Sequoia* de voorkeur geeft aan een wat beschutte standplaats. Na verloop van tijd,

bij het ouder worden, bouwen ze meer weerstand op en zet de groei goed in.

In particuliere tuinen zie ik ze niet of heel weinig en de oorzaak is wellicht ook dat het grote bomen worden. Daarnaast zijn coniferen niet bepaald in de mode. Ruimtegebrek zal een rol spelen in de postzegeltuintjes in Nederland, maar ik vermoed dat het meer onbekendheid is, want een particulier plant zonder blikken of blozen wél een *Araucaria* of een *Cedrus* in een vinextuintje.

In het Asser Arboretum staan ook enkele exemplaren en ik hoop dat ze het daar goed aan de gang komen. Dan kan ik af en toe eens kijken, want dat arboretum is van hier maar een kilometer of tien.

Het 'Muir'-park in Californië *

Bomenliefhebbers die naar de Verenigde Staten gaan en van hoge en dikke bomen houden, moeten naar Californië doorvliegen. Kunnen ze zich vergapen aan die reuzen in het grote woud. Bij ons tweede bezoek gingen we uiteraard weer naar het beroemde Muir Woods National Monument, bekend om de kustredwoods. Lopend onder die zeer hoge coniferen, af en toe omhoogkijkend naar al die eindeloos in de hoogte doorgroeiende zuilen, als kathedralen zo hoog. De hoogste kustmammoet is ruim 115 meter. Waar haalt zo'n hoge boom de power vandaan voedingsstoffen te transporteren om ook het hoogste topje van levens-

vocht te voorzien. Ik raak gefascineerd door zo'n mirakel, hoe is het mogelijk!

Een wandeling door het 'Muir'-park, enige tientallen mijlen ten noorden van San Francisco, laat je zien en ervaren wat een conifeer, die genoeg kracht in de genen heeft, in staat is te doen. Ze staan daar op goede grond, in een voorbeeldig klimaat met vaak veel mist vanuit zee. Dan groeien ze uit tot echte reuzen!

Ik hoef niet zo nodig op een foto, maar het geeft wel de omvang aan van deze twee bomen. Het is heel goed mogelijk dat het twee uitlopers zijn van een boom die door de eeuwen heen aan het eind van zijn leven was gekomen en waarvan de stam afstierf, verteerde en verdween, maar waarvan de stobbe weer uitliep. Ze hebben de eigenaardigheid om na grote schade vanuit de stam weer uit te lopen, iets wat bij coniferen maar zelden voorkomt. Uiteraard heb ik met mijn camera geprobeerd om de hoogte van zo'n reus in één beeld te vatten. Dat lukt nauwelijks en daarnaast is het onmogelijk om het gevoel dat je bekruipt, al wandelend onder die reuzen, in beelden te vatten.

Sequoia sempervirens in hun natuurlijke omgeving, Californië

Foto: Lute Hilberts

Sequoia sempervirens, te groot om vast te pakken

Foto: Lute Hilberts

* John Muir (Schotland 1838-1914) heeft zich een groot deel van zijn leven ingezet voor het behoud van de beide soorten redwoods. □

